

Mentre esperem a la grua, cal no perdre l'humor.

que si li donem alguna cosa ens deixa marxar, sols ens queden 20 Dh (340 pts), li dono i marxem. Al cap d'una mitja hora, entrem en un tram d'obres, se sent un soroll i Marcel diu: Ja hem punxat!!; jo miro per la finestra i li dic: No, és més greu, portem el tub d'escapament penjant. Ens aturem i truquem a la seua companyia d'assegurança, ens diuen que ens envien ràpidament una grua, som a 80 km de Marrakech i 120 de Casablanca. Passen les hores i no ve, ens entretenim tocant els bongos i una flauta que Marcel ha comprat, bon rotllo per damunt de tot; a les tres hores i mitja arriba la grua, ja és quasi de nit i refresca, jo encara vaig en pantalons curts i manega curta. A les 11:30 apleguem a un hotel de Casablanca, esta vegada serà bo, ja que l'hem triat nosaltres, un de quatre estrelles. Quedem a les 10 del matí amb el de la grua per portar la furgó a arreglar.

on sols arreglen els tubs d'escapament, està rodejat d'altres tallers on cadascú té una especialitat, tots artesans, Marcel se'n va amb l'home de la grua a treure diners per a pagar, ja que no vol veure el que li fan a la furgó, jo em quedo a vigilar. Fantàstic!! El xaval que ho arregla, ho ha fet en un tres i no res, i tot totalment artesanal, ara va la dolorosa, Quant val?, 200Dh?. Quin xollo, 3.400 pts, a veure quan aguantarà, ens acomiadem dels mecànics i emprenem la marxa, no ens hem pogut fer una foto perquè ja no teníem rodet, llàstima.

Per fi estem a la frontera, resem perquè no ens coste creuar-la tant com a l'entrada, per sort en quinze minuts ja hi som a Ceuta, arribem al port i ens escorcollen la furgó, un policia i un gos. Són les 7:30 i el ferry mou a les 8:00, som dels primers, tot va bé per fi. Les 8:30, les 9:00, collons que passa?, ací no es

Esperant, esperant es pon el sol.

Una dutxeta, un soparet i a dormir.

Són 9:00, amb les maletes a punt anem a desdejunar, quina passada!! Ací hi ha de tot, jo menjo lo normal, però en Marcel es fica les botes, mai he vist una persona, tan "poca cosa", menjar tant de matí. Les 10:15 l'home de la grua, ens diu que el seguim i ens porta fins un talleret

mou ningú. Les 9:30, per fi, el sopar que volíem fer a la península encara és possible. Ens costa trenta minuts embarcar, quan som dins del ferry ens comuniquen que hi haurà un petit retràs, un quart més; el sopar encara és factible. Quaranta-cinc minuts per creuar l'estret, desembarquem i, una altra vegada?, cinc policies i un gos escorcollant cotxes, camions i tot vehicle rodant. Són les dotze de la nit quan eixim del port d'Algecires, a la m... el sopar!!!. Ens parem a una àrea de servei comprem quatre coses per menjar i beure i a fer ruta. A les sis ens aturem per dormir un poc i a les 9:30 tornem a estar en marxa. Mengem en una àrea de servei, per fi menjar bo!!, un bocata de pernil i una truita amb patates, regat amb una cerveseta.

Per fi hem aplegat al meu poble, son les dues de la vesprada del dia 24 de març, m'acomio d'en Marcel, a ell encara li queda un tros per veure els seus amics i la seua família; quan havia trobat a faltar els meus amics i la meua família els últims dies, i ara trobo a faltar els meus amics catalans, en Marcel, en Carles, en Joan Colom i en JAM.

Agraïments a la revista BIKE per poder participar en este Raid, als meus companys de Penya Ciclista per l'ajut en ficar la bici a punt i a mi mateix abans de marxar, a RUT i a RUTIS per portar-me fins a Peníscola per començar este viatge, que més que un viatge ha sigut una aventura i com no a mon PARE i ma MARE, un per fer-se càrrec del negoci i a l'altra, pel patiment que haurà tingut.

